

Zamyslenie

Alexander Veľký žil vo štvrtom storočí pred Kristom. Bol dedičom trónu malého štátu Macedónia, ale neskôr dobyl obrovskú ríšu, ktorá zahŕňala Grécko, Egypt, Perziu, Pandžáb a Afganistan. Bol to legendárny vojak s obrovským bohatstvom a mocou. Mali by sme závidieť takémuto človeku? Nechám na vás, aby ste to sami posúdili na konci tohto zamyslenia.

A privolajúc si k sebe zástup so svojimi učeníkmi a povedal im:

Ak chce niekto prísť za mnou, nech zaprie sám seba a nech vezme svoj kríž a ide za mnou.

Lebo ktokoľvek by chcel zachrániť svoju dušu, stratí ju,

a kto by stratil svoju dušu pre mňa a pre evanjelium, ten ju zachráni.

Lebo čo osoží človekovi, keby získal čo hneď i celý svet a svoju dušu utratil?

Lebo ved' aké výmenné dá človek za svoju dušu?

Marek 8:34-37

Naposledy sme sa zamysleli nad tým, čo to znamená nasledovať Pána Ježiša Krista (predchádzajúci článok Stratíť a zachrániť svoju dušu). Videli sme, že to zahŕňa každodennú oddanosť jemu ako Majstrovi a Pánovi života. Znamená to každý deň spoznávať, že náš život nepatrí nám, ale jemu. Stručne povedané, Ježiš volá každého, kto chce prísť za ním, aby zaprel sám seba a nasledoval jeho kroky. Tak či onak, bude to znamenať utrpenie; môže to byť utrpenie spôsobené odcudzením, nepochopením, zosmiešňovaním, dokonca nenávisťou alebo prenasledovaním. Teda zapretie seba samého a utrpenie pre neho (prevzatie kríža) je neoddeliteľnou súčasťou toho, čo znamená nasledovať Ježiša.

Mohli by sme byť pokúšaní myslieť si, že to všetko je vysoká cena. Napokon, zdá sa, že tento svet má toho toľko čo ponúknuť, a potom, kto chce žiť život v sebazaprení a utrpení? Inštinktívne chceme nájsť šťastie a chrániť sa pred každým nebezpečím a každým utrpením. Nie je pravdou, že tento svet ponúka oveľa príťažlivejšie veci, ako Pán vyžaduje od tých, ktorí ho chcú nasledovať? Avšak vo veršoch, ktoré chceme dnes skúmať, Ježiš predkladá veľmi presvedčivý argument, aby ukázal, že aj keď by bolo treba zaplatiť akúkoľvek cenu, nasledovať ho je oveľa rozumnejšie ako žiť pre veci tohto sveta.

Toto je jeho argument: „Lebo čo osoží človekovi, keby získal čo hneď i celý svet a svoju dušu utratil? Lebo veď aké výmenné dá človek za svoju dušu?“ Čo tým Ježiš myslí, keď hovorí o získaní celého sveta? Je zrejmé, že žiaden jednotlivец nemôže vlastniť všetko vo svete, ale predstavme si, že by mohol. Človek, ktorý je nielen najbohatší na svete, ale patrí mu všetko, čo existuje na planéte: hory, údolia, oceány a jazerá, mestá a dediny a tiež všetko a všetci, čo v nich žijú. Všetci ľudia na zemi sú jeho, rovnako ako striebro a zlato; nič mu nie je nikdy odopreté, všetko vlastní a užíva si to. Okrem neobmedzeného bohatstva tomuto človeku patrí všetka česť, moc a autorita, akú si len vieme predstaviť. Nie je len najväčším kráľom na zemi, je aj kráľom všetkých ostatných kráľov. Všetci ho obdivujú a je zaplavovaný všetkými chválami, poctami a cťou celého sveta. Nemá súperov, keďže je najvyšším a nesporným vlastníkom celej zeme. Ale nad to všetko bohatstvo a česť má tento človek slobodu užívať si každý pôžitok, ktorý tento svet ponúka. Žiadna rozkoš mu nikdy nie je odopretá, nikto mu nikdy neprekáža ani ho neobmedzuje v jeho potešení. Môže robiť, čo chce bez toho, aby si musel niekedy od niekoho žiadať povolenie. Viete si to predstaviť? Neobmedzené bohatstvo, neobmedzená česť a moc, neobmedzené pôžitky.

Toto je neuveriteľný scenár, ktorý rozširuje našu predstavivosť. Čo však hovorí Ježiš o takomto človeku? Kladie jednoduchú otázku: „Aký je z toho osoh?“ Prečo tak hovorí? Hovorí tak preto, lebo každý, kto žije len pre tento svet, nech je akokoľvek bohatý, mocný a šťastný, určite skončí ako porazený. Je pravda, že môže pôsobiť ako víťaz počas svojho života na zemi, môžu ho obdivovať, môžu mu závidieť milióny ľudí, ale jedného dňa sa jeho život skončí. Možno získal celý svet, no keď zomrie, nebude mať z toho žiaden úžitok. Jediné, čo sa bude v ten deň brať do úvahy, bude stav jeho duše. Všetko, čo sme získali a nahromadili počas zemskeho života, budeme musieť zanechať, ale naša duša nezomrie! Bude naďalej existovať až za hrob, bude existovať navždy.

Čo je to duša? Duša predstavuje našu skutočnú bytosť, teda to, čo nás robí, kým sme. Zjednodušene povedané, človek sa skladá v zásade z dvoch častí; z vonkajšej, ktorú poznáme ako naše fyzické telo; a vnútornej, ktorej hovoríme duša alebo duch, alebo vnútorný človek. Telo je porušiteľné a zomiera, kým duša žije naveky. Čo mal teda Ježiš na mysli, keď v našom texte povedal: „Lebo čo osoží človekovi, keby získal čo hneď i celý svet a svoju dušu utratil?“ Čo zo znamená stratiť vlastnú dušu? Znamená to stráviť večnosť pod Božím hnevom v pekle. Potom Ježiš pokračuje v 37. verši: „Lebo veď aké výmenné dá človek za svoju dušu?“ Zamyslime sa nad človekom, ktorý strávil celý život získavaním a utrácaním; všetka jeho pozornosť bola upretá na materiálny svet, ako keby nemal dušu. Potom prechádza z tohto súčasného života do večnosti, aby si príliš neskoro uvedomil, že stratil všetko, čo kedy vlastnil z majetkov tohto sveta, avšak aj svoju dušu. Čo môže teraz urobiť? Je pre neho ešte nejaká nádej? Má ešte niečo, čím by zaplatil za oslobodenie svojej duše od následného večného utrpenia? Pre stratenú dušu niet záchrany. Smrť zatvára dvere na večné veky. Neexistuje vážnejší okamih ako tento.

Ale milí priatelia, toto ešte nie je náš prípad, pretože kým sme nažive v našich telách, existuje nádej pre naše duše. Nemyslime si, že keď nevlastníme obrovské majetky ako ten človek, ktorého som opísal, Ježišove slová sa nás netýkajú. Nie, Ježiš ich hovoril každému, kto má pre Pána málo času. A teda, ak je tvoja duša stále v nebezpečenstve, kde môžeš nájsť pomoc? Vráťme sa k veršu 37: „Lebo veď aké výmenné dá človek za svoju dušu?“ odpoveď je, ako sme videli, „nič“. Neexistuje nič, za čo by sme mohli vymeniť svoju dušu. Ale toto je dobrá správa: Pán Ježiš Kristus dal niečo ako výmenu za duše ľudí. Na kríži Kalvárie vylial svoju vzácnu krv, teda obetoval svoj život – aby vykúpil duše mužov a žien zo strašnej vyhliadky na to, že budú navždy stratené. Žiadna iná cena by nebola dostatočná, nič v celom vesmíre by nedokázalo vykúpiť ľudské duše.

Keď to zhrnieme, neexistuje nič, čo by sme mohli dať ako výmenu za svoju dušu, ale Ježiš dal svoj život, aby kúpil duše stratených mužov a žien, ako sme my. Čo teda musíme urobiť, aby sme boli zachránení na celú večnosť? V prvom rade musíme činiť pokánia zo svojho materializmu, z toho, že sme žili pre stvorené veci, a nie pre nášho Stvoriteľa. Potom sa musíme vierou úplne spoľahnúť na Ježiša, veľkého Spasiteľa a Vykupiteľa. Priateľa, uveril si už v Spasiteľa, alebo je tvoja duša stále stratená? A mimochodom, Alexander Veľký zomrel na

maláriu vo veku 35 rokov.